

משתה נמיר מבעד למשקפת שדה ותעלומת כלי הכסף שנועלמו

הסעודה החגיגית הגדולה שהעיריה הכינה לצוות הטבחיים של מלון "רמת-אביב"

השעה 16.00. ראשי העיריות הבינו לאומיים משתעממים עדיין בהרצאות ארוכות בבית-הבימה, ובהיכל התרבות כבר מויעים הטבחיים של רמת-אביב לקראת מה שצריך להיות ארוחת-הערב הגדולה ביותר בהיסטוריה היהודית מאז משתה בלשצאר.

השעה 16.15. אריה שטיין, דובר היעריה ואלברט גולדמן, מנהל רמת-אביב, עושים סיור בשדה המערכת. נכנסו בדלת הזכוכית, ליד חורי השרותים ברחבה הגרבלת עם המוויאון, ופסעו בפרוודור ארוך שמשני צדדיו ניצבים שולחנות כורעים תחת נטל המנה הראשונה ¹Salade Israelienne שהיתה נתונה בתוך קליפה ריקה של אשכולית. אלברט גולדמן עובר את הפרודור ביעף, כשעין אחת פתוחה אצלו והינה עצומה, כדי שלא לראות איך השרותים אחסו בדיש, כי הטבחיים אוכלים בכל פה את המטעמים שהכינו לסעודה המפוארת. בעיקבות שני המצביאים הגדולים צועדים המצביאים היותר קטנים, שהם שני רביי המלצרים: קסלר וטאבו, כשאניהם זקופות בעצבות לקלוט הנחיות המצביאים הגדולים, מפני שהם יודעים יפה כי באם יהיו תקלות והסעודה לא תיגמר לפני שעה תשע בערב, יצטרך רמת-אביב לשלם לעיריה קנס שתמורתו אפשר יהיה סוף סוף לסלול כביש קטן בשכונת מנטיפיור.

השעה 16.30. הטבחיים כבר גמרו לאכול את המנה הראשונה. במנה השנייה כלל, ועברו מיד למנה השלישית והיא העיקרית: ²Viandes Froides, Assorties והיא ואני שומע, מן הצד, איך שטבח אחד אומר לחברו: "מה זה? אתה כבר לא יכול להעביר לי עוד רבע עוף?" וחברו עונה לו: "מה יש? כבר גמרת את הארבע פולקס שלקחת מקודם?" אלה שכבר גמרו את הפולקס הרבע עוף חיממו להם ³Perle de Moka שמתי לב, שגם על ⁴Tarte Tel-Aviv—Jafa מדלגים, אבל הסיבה לא היתה

אם מותר לי לתרגם את נאומי של קסלר באופן חופשי, זה בערך כך: "עכשיו אני מחלק אתכם לשני אנשים. בראש האגף הימני, שימנה 30 מלצרים, יעמוד רבי-מלצר קסלר, ובראש האגף השמאלי (29) יעמוד רבי-מלצר טאבו. כשיגיעו האורחים, נתחבא בשני הפרוודורים שמשני עברי הפואיה. האות המוסכם להתקפה כללית יהיה מרש השריקה מתוך הסרט הגשר על נהר קוואי, מובן?"

כיוון שכולם אמרו, מובן, החליטו לעשות חזרה כללית ולקול צלילי מרש הגשר על נהר קוואי עלו על האויב בשורה עורפית, אבל האויב עדיין לא הגיע, כי היתה זו רק חזרה גנראלית בסך הכל.

השעה 18.00. השולחנות ערוכים והיכל מסודר. על כל שולחן דולקים שני גרות, אחד בצבע תכלת ואחד לבן, כמה מאות תושבים עירוניים שלא הוזמנו למשתה, עומדים בחוץ ומצמידים את אפם לקירות הזכוכית. מישוה צילצל למיטרה וביקש שישלחו תגבורת, לנקות את השטח מסביב וליצור שטח-הפקר ברוחב של כמה מטרים, כדי לא לקלקל לסועדים את התיאבון במבטיים רצחניים של כמה אלפי תושבים תל-אביביים מוירעב.

שלא כמקרי שוד, אונס או רצח, לא התמהמהה המיטרה, ובפחות מעשר דקות כבר היו השוטרים על מישמרתם. לידם עוזרים להם פקחים עירוניים שנלקחו משוק הכרמל, איפה שעשו רפורטים והחרימו מאוניים מרוכלים חסרי-רשיון. הרעיון להביא פקחים היה מוצלח מאוד, מפני שלשוטרים אין כבר כוח-השפעה על הציבור. הנה היה אחד שנדבק לחלון כמו שממית, כשהשוטר אמר לו להסתלק, צעק עליו האיש: "מי אתה, שתגיד לי ללכת? מה זה פה — רוסיה? אני יכול לעמוד כאן כמה שאני רוצה, מפני שיש לי כרטיס מנוי (המשך בעמוד 18)

להזעיק את כל המלצרים שנשכרו בלשכת העבודה לערב אחד, כדי לערוך מיסדר-צהי"ים וחזרה כללית. ששים מלצרים נעמדו בהגנה היקפית לפני דלתות-הכניסה לאולם-הקונצרטים, וקסלר נאם לפנייהם בגרמנית, להעלות להם את ה-⁵Esprit de Corps.

שזה לא טעים, אלא שהקונדיטור גרשון עדיין לא הביא את העוגות. למור-נסיון, הכין גרשון רק 850 עוגות, והוא שמר עליהן כבבת עינו, שלא ייעלמו לפני שיגיע תורן לעלות על שולחן האורחים. **השעה 17.00.** קסלר תקע בחצוצרה

- 1 סלט ירקות.
- 2 מרק.
- 3 בשר קר.
- 4 קפה שחור.
- 5 עוגה שכתוב עליה בשוקולד — תל-אביב-יפו.

השוטרים מפנים את הקהל כדי ליצור שטח הפקר סביב קירות הזכוכית השמורים של ההיכל

⁶ מנה רחנית שמגישים לחיילים צרפתיים לפני שיוצאים למלחמה. מכינים את זה קר ולפני ההגשה מחממים בהבל-פה.